

LA COVA DEL MIRET

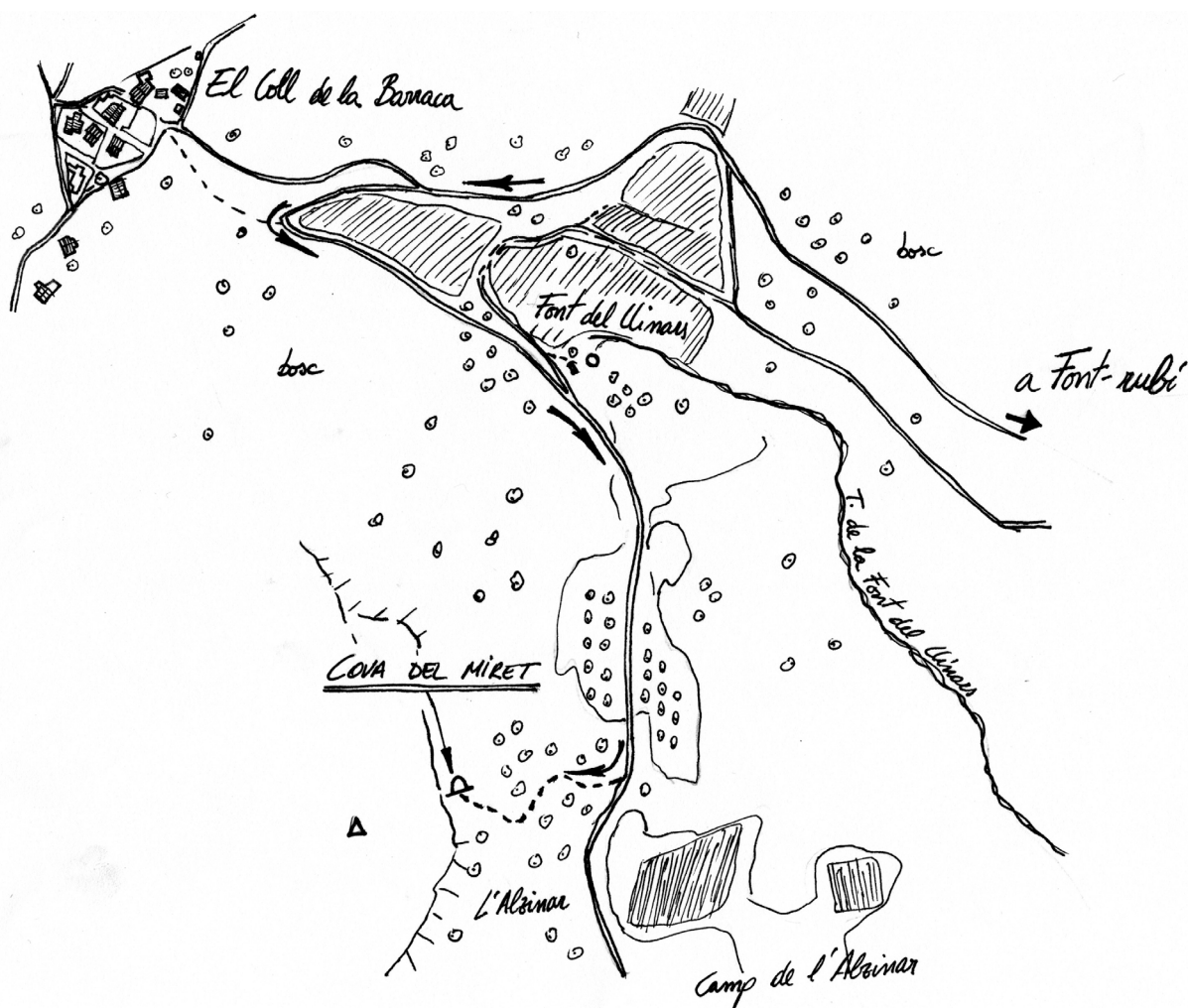
La cova del Miret és foradada a l'espadat envoltada d'alzines. L'entrada de la cova no és molt gran; té uns dos metres i mig d'alt per uns tres o quatre d'ampla. Dins s'alça en forma de cúpula que cobreix un recinte gairebé circular, d'uns quatre o cinc metres de diàmetre. Les parets presenten restes d'estalactites i filtracions d'aigua. A terra encara hi ha restes dels claus i cordelles utilitzades per realitzar les prospeccions arqueològiques, ara bé, es nota que fa molt de temps que ningú hi treballa. La cova és el fi del trajecte, però durant el descens podrem observar la vegetació de l'alzinar amb el galzeran, la falguera i la molsa, en un paratge ben bonic i proper a la font del Llinars.

Història:

La cova del Miret és a l'alzinar anomenat de Font-rubí o del Fortuny. En aquesta cova, s'hi han realitzat excavacions arqueològiques amb no massa èxit, excavacions potser induïdes per la seva proximitat amb la Cova de la Guineu que és just a dalt sobre, a l'altiplà. Salvador Llorac la cita el seu llibre "Font-rubí, passeig pel temps i el territori" com a cova de la Plana de la Pineda o de la font del Llinars. Ningú sap per què se'n diu del Miret, però hom explica una anècdota ben interessant. Durant la Guerra Civil periòdicament passaven a reclutar nous soldats, o feien tant els nacionals com els rojos. Alguns veïns de Font-rubí que coneixien la cova s'hi varen amagar. En Josep de Ca la Càndia recorda que un va ser el seu pare, de la lleva del 18, que per edat no li tocava, però a les acaballes de la guerra tothom valia. Recorda que eren sis o set, el Jan Gros, l'oncle Llorenç i d'altres veïns que ja no pot recordar. Potser aquesta funció secreta ha estat la que la preservat en l'anonimat, segurament més coneguda per alguns arqueòlegs que pels veïns, la majoria dels quals no n'ha sentit a parlar mai. Aquest fet també demostra que la cova era també d'antic oculta dins un bosc; bosc que s'ha preservat en la seva forma autòctona formada per alzines i no pel pi blanc que ha poblat ràpidament les antigues zones desforestades i els costers conreats, abans que la fil·loxera exterminés la vinya del Penedès.

Com arribar-hi:

Ben complicat és arribar-hi. Aquesta cova, desconeguda per quasi tothom és al bell mig d'un dels alzinars més densos i bonics de Font-rubí. Cal anar a Font-rubí de dalt i seguir el camí de la Carrerada, per cert- direcció al Coll de la Barraca, abans d'arribar-hi trobarem un camí que baixa a mà dreta que ens porta a la Font de Llinars. Hem de deixar la font a la nostra esquerra i continuar el camí que s'endinsa al bosc. Al cap d'un centenar de metres el camí passa entre camps de cirerers, ara abandonats, fins aquí hi podrem arribar amb un vehicle més o menys alt. A la dreta, un bosc d'alzines cobreix la falda de la muntanya, i a dalt de tot, uns espadats de penya perfilen els altiplans contra el cel. Allà dalt, en un punt d'aquesta roca calcària, s'hi troba amagada aquesta balma inaccessible. Per tal de fer possible la guia cap a la cova s'ha assenyalat accés amb pintura als arbres i les pedres, tot i que qualsevol camí pot ser possible, perquè l'espai diàfan i força net de brossa d'aquest alzinar, permet crear una nova ruta diferent de la que hem decidit assenyalat. Realment encara no hi ha camí, però si segueix la ruta assenyalada qualsevol hi podrà arribar sense dificultats.

Autor de la Fitxa: Marc Galimany

Consulta el QR per més informació

